

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ Ἄεστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύνσεις ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταϊνίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὁδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καθημερινὰ ἐντυπώσεις. — Ἡ θάλασσα. Τὸ ἔργον τῆς Ἐνώσεως. — Ἰπλόλυτος Ταιν (ὑπὸ κ. Ἐλένης Γεωργιάδου). — Ἡ Κληρονομικότης ὑπὸ Μ. Ἡλιοπούλου. — Οἱ δύο Μαργαρίτες ὑπὸ δος Εἰρ. Νικολαΐδου. Προαίθημα ὑπὸ δος Ὀλγας Κούζη. — Αἱ οἰκίαι μας κατὰ τὸ Θέρος ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ δος Ἀθηνᾶς Σιγανού.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Καλὴ μου φίλη!

Ἡ σιωπὴ μου τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος σὲ ἀνησύχησε. Βεβαίως ἐγὼ ἢ τόσον τακτικὴ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ γράψω ἄνευ σπουδαίας αἰτίας. Καὶ ἡ αἰτία αὕτη μὲ τὸ νὰ εἶναι πολὺ κοινὴ δὲν εἶναι ὀλιγώτερον πάσης ἄλλης ἰσχυρὰ καὶ ἐπιβάλλουσα.

Εἶχον ἤδη ἀρχίσει ὡς συνήθως τὴν ἐπιστολήν μου, ὅτε αἰφνης αἱ μαύραι γραμμαῖ, τὰς ὁποίας ἀφίνει ἡ πένα μου εἰς τὸν δρόμον τῆς ἤρχισαν νὰ μοὶ φαίνονται κόκκινα. Καὶ τὸ φαινόμενον αὐτὸ ἤρχισε νὰ διαδέχεται ἄλλο, ἐπίσης παράδοξον. Τὸ γράψιμόν μου, τὸ συνήθως στρωτὸν καὶ κανονικὸν ἤρχισε νὰ μοὶ φαίνεται, ὅτι μετεβάλλετο εἰς ἓν εἶδος γραφῆς ἱερογλυφικῆς μὲ τὰ παράδοξα ἐκεῖνα καὶ ἰδιότροπα σχήματα, τὰ ὁποῖα βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐφαίνοντο ζωογονούμενα καὶ χοροπηδῶντα εἰς τὸ χαρτί, ὡς μικρὰ ἀνθρωπάκια καὶ ζῶα καὶ πουλιὰ παντὸς χρώματος καὶ σχήματος. Εἶχον ἐν τούτοις τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἔγραφα γράμμα καὶ ὅτι δὲν ἐζωγράφιζα διόλου οὔτε ἀνθρώπους, οὔτε ἄλλα χρωματιστὰ ἀντικείμενα. Ἦρχισα νὰ ἀνησυχῶ. Ἄλλως τε ἀπὸ δύο ἡμερῶν μοὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἔφερον διαρκῶς τριγυρισμένον σφιγτὰ εἰς τὸ μέτωπόν μου ἓν στεφάνι σιδηροῦν, τὸ ὁποῖον ἰδίᾳ μοῦ ἐπέιζεν ἀνυπόφορα τοὺς κροτάφους.

Ὅλας αὐτὰς τὰς παραισθήσεις μοὶ τὰς ἐξήγησε τὸ θερμόμετρον, τὸ ὁποῖον εἰς μόνην τὴν ἐπαφὴν τῆς χειρὸς μου ἀνῆλθε πολὺ ὑψηλότερα, παρ' ὅσον θὰ τὸ ἀνεβίβαζον οἱ κυνικώτεροι τῆς Ἀφρικῆς καύσους. Τὰς συνεπειὰς τῆς τοιαύτης καταστάσεως σοῦ τὰς παραλείπω. Ὅλαι καὶ ὅλοι τὰς ἔχομεν κατὰ τὸ μέλλον καὶ ἦττον αἰσθανθῆ. Ἄλλως τε ὡς ὅλα τὰ πολὺ δυσάρεστα πράγματα εἶχα καὶ ἐν ἀρκετὰ εὐχάριστον ἐπακο-

λοῦθημα, τὴν ἀλλαγὴν τῆς ζωῆς καὶ τὴν ὑποχρεωτικῶς ἐπιβληθεῖσάν μοι ἡσυχίαν ἡμερῶν τινῶν, εἰς διαμονὴν παρὰ τὴν θάλασσαν, τὴν μεγάλην αὐτὴν πανάκειαν παντὸς κακοῦ, τὴν κραταιὰν μάγισσαν, ἢ ὁποῖα δι' ἐμὲ ἐξαιρετικῶς, νομίζω, ἰδίᾳ ἔχει θέλητρα καὶ κάλλη ἢ διὰ τὸν ἄλλον κόσμον.

Καὶ εὐρίσκουμαι ἐδῶ ἀπὸ τριῶν ἡδὴ ἡμερῶν μὲ τὸ ἀπέραντον κυανοῦν ἐμπρὸς μου, τὸ ὁποῖον κάτω, μακρὰν εἰς τὸ βάθος, ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου κλείει ὁ ὀρίζων, ἐνώνεται μὲ τὸν οὐρανὸν ἀρμονικῶς, γραφικῶς, ἀπαλά, ὡς νὰ ἦτο μία μεγάλη τουρκουάζ προσηρμοσμένη τεχνικῶς εἰς μίαν ὑαλίνην πυξίδα.

Καὶ εἰς τὸ σύμπλεγμα αὐτὸ, εἰς τὸ οὐράνιον αὐτὸ δέσιμον δὲν εἰξεύρω τί μοὶ ἀρέσκει περισσότερο, τί μὲ συγκινεῖ ἰσχυρότερον, τί θέλγει μὲ μεγαλειτέραν ἔντασιν, τί συγκλονίζει καὶ δονεῖ τὰς ἀπαλωτέρας χορδὰς τῆς ψυχῆς μου καὶ μὲ κάμνει ἀγαθὴν, καλὴν, ἀφελῆ, ἀπλοϊκὴν ὡς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ζοῦν πλησιέστερον μὲ τὴν φύσιν καὶ μακρύτερα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

Τώρα ἂν σοὶ εἶπω ὅτι ὄρας ὀλοκλήρους μένω ἐκεῖ ἐξηπλωμένη εἰς ἓν ἀναπαυτικὸν κάθισμα, καὶ ροφῶσα δι' ὄλων τῶν αἰσθήσεων, δι' ὄλων τῶν πόρων τοῦ σώματός μου τὴν ἡδονήν, ἢν ἡ θάλασσα σκορπίζει πέριξ τῆς, τὴν δροσὴν μὲ τὴν ὁποῖαν λούει τὸ στερέωμα, τὴν ζωὴν, τὴν ἡρεμον, τὴν γλυκειάν, τὴν γεμάτην ἀπὸ ποίησιν καὶ ἄπο μυστήριον καὶ ἀπὸ μεγαλεῖον, τὴν ὁποῖαν, λέγεις, διοχετεύει, παντοῦ, ἂν σοὶ εἶπω ὅτι μόνον αἱ στιγμαὶ αὐταὶ θεωρῶ ὅτι εἶνε ἄξια νὰ μᾶς ἀποζημιώσουν δι' ὅλας τὰς πικρίας καὶ τὰς ἀπογοητεύσεις, μὲ τὰς ὁποίας καθ' ἡμέραν μᾶς ποτίζει ὁ κόσμος, θὰ μὲ θεωρήσης καὶ πάλιν ὑπερβολικὴν καὶ φαντασιόπληκτον.

Ὅπως δὴποτε ἐν τούτοις καὶ ἂν κρίνης τὸν μέγαν μου αὐτὸν ἔρωτα πρὸς τὴν θάλασσαν, τοῦτο δὲν θὰ μὲ ἐμποδίσῃ νὰ τὴν ἀπολαμβάνω ὅσον τὴν ἀπολαμβάω τὴν σήμερον, καὶ νὰ μένω πάντοτε ὡς μαγευμένη, ἠλεκτρισμένη ἐνώπιον τῆς καὶ νὰ ψάλλω τὰ κάλλη τῆς, ἐφ' ὅσον εὐρίσκω λέξεις ὠραίας καὶ μουσικὰς δυναμένους νὰ ἀποδώσουν ἔτι αἰσθάνουμαι δι' αὐτὴν, καὶ νὰ τὴν θεωρῶ ὡς τὸ μεγαλοπρεπέστερον καὶ πλουσιώτερον ἐγκαλλώπισμα τῆς δημιουργίας.

Εὐρίσκω ἄλλως τε τόσον φυσικὸν νὰ ἀγαπῶμεν ἡμεῖς αἰ γυναῖκες τὴν θάλασσαν, ἡμεῖς, τὰς ὁποίας μαγεύει τόσον τὸ

χρῶμα, τὰς ὁποίας ἠλεκτρίζει τόσον ἡ λάμψις καὶ ὁ φωσφορισμὸς τοῦ ἀδάμαντος καὶ τοῦ σαρφαίρου καὶ τοῦ ἀμυθίου καὶ τοῦ σμαράγδου, τὰς ὁποίας συγκινεῖ καὶ ἐμβάλλει εἰς πειρασμοὺς ἐν μαλακῶν ὀλοσπικῶν ὑφασμα καὶ θέλγει μία ταινία κυματίζουσα εἰς ὠραίους κόμβους, εὐρίσκω τόσον φυσικὸν, λέγω, νὰ τὴν ἀγαπῶμεν αὐτὴν τὴν σειρῆνα καὶ τὴν καϊάδα, τὴν ἀδαμαντοστολισμένην καὶ τὴν μεταξοσκεπασμένην αἰωνίως, αὐτὴν ἢ ὁποία ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, ἀπὸ δευτερολέπτου εἰς δευτερολέπτου μὲ νέας παρουσιάζεται εὐχρωμάτους στολάς, μὲ νέους στολισμοὺς πολυτίμους, τοὺς ὁποίους οὔτε κἀν ἐφαντάσθησάν ποτε τὰ ὄρυκτά τοῦ γηίνου κόσμου βασιλεία.

Ἐπειτα τὴν θάλασσαν, νομίζω, τὴν καθιστᾶ ἐξόχως ἀγαπητὴν ἢ μυστηριώδης ζωὴ, ἢ ὁποία φέρεται ἀπαλά, ἀπαλά καὶ νανουριστικὰ ὑπὲρ αὐτὴν, ἢ γλῶσσα ἐκείνη ἢ μυστικὴ καὶ μάγος, ἢ ὁποία τόσα λέγει εἰς πάντα τόνον καὶ πᾶσαν μουσικὴν κλίμακα καὶ ἢ ὁποία εἰς ὀλίγας μόνον καὶ ἐκλεκτὰς καὶ προνομιοῦχους φύσεις ἀπευθύνεται. Καὶ ἐφ' ὅσον ἀκούω τὴν γλῶσσαν αὐτὴν καὶ ἐφ' ὅσον ἀπολαύω τὴν ἀρμονίαν ἐκείνης λέξεώς της, ἐπὶ τοσοῦτον πείθομαι ὅτι ἡ παρχόσις, καθ' ἣν ὁ Δημοσθένης ἐδῶ εἰς τὰς Φαληρικὰς ἀκτὰς κατήρχετο, ἵνα ἀσκήται εἰς τὴν ρητορικὴν, εἰς τὴν τόσον προτέκοπτε ἕνεκα φυσικῆς τῆς γλώσσης ἀτελείας, πᾶν ἄλλο εἶχεν ἐλαττήριον ἢ τὸν τόσον διαφημισθέντα σάλον καὶ τὸν ἐκ τούτου προκύπτοντα θόρυβον. Ὁ Δημοσθένης βεβαίως κατήρχετο εἰς τὴν Φαληρικὴν ἀκτὴν, ὅχι ὅπως ἐξοικειοῦται εἰς τὸν θόρυβον τῶν κυμάτων, ἀλλ' ὅπως λαμβάνη μαθήματα ρητορικῆς ἀπὸ τὴν μεγάλην αὐτὴν καὶ εὐγλωττον ρήτορα, ἀπὸ τὴν γόησσαν αὐτὴν λάλον, τὴν αἰωνίως θέλγουσαν καὶ σαγηνεύουσαν μὲ τὴν ἰδικὴν της τὴν μυστηριώδη καὶ μοναδικὴν γλῶσσαν.

Καὶ ἐπωφελήθη σπουδαίως τῶν μαθημάτων αὐτῶν ὁ γλυκὺς καὶ μυστηριώδης ρήτωρ καὶ ἀπέκτησε τὴν ἕξιν νὰ θέλγῃ ὡς ἐκείνη καὶ νὰ γοητεύῃ ὡς αὐτὴ καὶ νὰ περιβάλλῃ μὲ τὸ ἄρρητον κάλλος τοῦ ὕφους της τὴν γλῶσσαν του καὶ νὰ δαίνει τὴν ὄλην τὴν μουσικὴν ἀρμονίαν τῶν λέξεών της. Καὶ ὡς ἐκ θαύματος ὁ βραδυγλωσσος καὶ ἄξιστος φύσει τοῦ λόγου ἐργάτης μετεβλήθη εἰς τὸν μόνον ψάλτην τοῦ πεζοῦ λόγου, εἰς τὸν μόνον ρήτορα τῆς ἐποχῆς του, εἰς τὸν δημοτικώτερον ὄλων ὅσοι μέχρι τῶν χρόνων ἐκείνων καὶ ἔκτοτε μέχρι σήμερον ἔχει εἰσθῆσαν μετὰ μεγαλειτέρας τέχνης τὸ εὐγενέστερον, ἐνταυτῷ δὲ καὶ τὸ δυσχερέστερον τῶν ὀργάνων.

Τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν ἔκστασίν μου πρὸς τὴν θάλασσαν θέτει σκιερὸν τι σημεῖον εἶναι ὁ ξένος στόλος, οἱ μαῦροι αὐτοὶ θωρηκτοὶ ὄγκοι, οἱ περιάγοντες εἰς τὰ χαλύβδινα στέρνα των τόσον θάνατον, ὅσην ζωὴν ἐγκλείει εἰς τοὺς μεγάλους κόλπους της ἢ θάλασσα. Μοὶ ἐνθυμίζουσι οἱ μαῦροι καὶ σκελετώδεις γίγαντες μὲ τὰ ἀκκρόνιστα σώματά των, τὰ μαῦρα τοῦ θανάτου ὄρνεα, τὰ ὁποῖα πετοῦν ὑψηλὰ εἰς τὸν ὀπάλιον ὀρίζοντα, ἔτοιμα νὰ ὀρμήσουν, ὅπου χύνεται αἷμα καὶ νὰ κατασπαράξουν μὲ τοὺς ἀρπακτικὸς ὄνυχάς των, ὅτι εὐρουν ἀσθενὲς καὶ ἀνυπεράσπιστον. Καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι τὰ βλέπω παρατεταγμένα εἰς ἄλλην ἐπίσης γαλανὴν καὶ ἐπίσης ὠραίαν θάλασσαν καὶ σκοπεύοντα ἀπὸ τὰ πύρινα στόματά των τὴν ζωὴν τόσον ἀνθρώπων ἀγωνιζομένων διὰ τὴν ἐλευθερίαν των. Καὶ οἱ βροντεροὶ ἤχοι τῶν πυροβόλων των μοὶ φαί-

νεται ὅτι ὁμοιάζουν πρὸς τοὺς ἀγρίους κρωγμοὺς τῶν κοράκων καὶ ἢ ἀπαισία μορφή των μοὶ ἐνθυμίζει πάντοτε τὴν ἀθλιότητα τῆς ἀνθρωπίνης ἐπινοητικότητος, ἣτις ἐπὶ τόσον θεωρεῖται προοδευούσα καὶ ἀνεπτυγμένη, ἐφ' ὅσον εὐρίσκει τελειότερα καὶ ἀποτελεσματικώτερα μέσα, ὅπως σκορπίζει τὴν καταστροφὴν καὶ τὸν θάνατον.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ σκέψεις ἐπέρρυσαν ἐπὶ μᾶλλον τὰς μισανθρώπους ἰδέας μου καὶ ἠύξισαν ἐπὶ περισσότερο τὸν πρὸς τὴν θάλασσαν ἐνθουσιασμόν μου καὶ μὲ ἔκαμαν, ἐμπρᾶγμα νὰ ποθῶ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο καὶ νὰ εὐχωμαι, πῶς νὰ ζῆσω ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο μακρύτερα τούτων καὶ πλησιέστερα ἐκείνης.

Τὸ ἔργον προκόπτει.

Καὶ θὰ ἐκπλήττεται βέβαια πῶς εὐρίσκω καιρὸν νὰ θαυμάζω τόσον τὴν θάλασσαν καὶ νὰ μένω ὄρας ὄρας εἰς ἄφωνον ἔκστασιν καὶ λατρεῖαν πρὸ αὐτῆς, ὅταν τὸ ἔργον μας ὄλων ἐδῶ σήμερον εἶναι ἔργον περισυλλογῆς καὶ περιθάλψεως καὶ ἀνταποδοτικῆς καὶ παρηγορίας, ὅταν ὅ,τι ἄπαξ μετὰ τῆς προθυμίας καὶ αὐταπαρνήτως ἀνελάβομεν πρέπει νὰ ὄχθῃ εἰς αἴσιον πέρασ.

Τὸ ἔργον ἐπιτελεῖται μετὰ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε ζήλου, καὶ μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν αἱ πολλὰ καταπονόμενα ἐξ ἡμῶν λαμβάνομεν στιγμῶν τινων ἀναψυχῆν. Τὸ ἔργον ἐπιτελεῖται μετὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε ἐπιτυχίας καὶ ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην πρόσφυγες τῆς Κρήτης καὶ γυναικὲς ἐφείδρων καὶ πρόφυγες τῆς λεηλατουμένης καὶ συλωμένης σήμερον Θεσσαλίας καὶ τῶν ἀποτερωθέντων χωρίων τῆς Ἡπείρου ἔτυχον τῆς συνδρομῆς καὶ προστασίας τῆς Ἐνώσεως μας, ἣτις καὶ πάλιν κατὰ τὸ τελευταῖον μόνον δεκαπενθήμερον διένειμε δέκα χιλ. δρ. εἰς τὰς ἀπόρους τῶν Θεσσαλῶν οἰκογενεῖας καὶ πέντε, εἰς τοὺς ἐξ Ἡπείρου πρόσφυγας, τοὺς καταφυγόντας εἰς Ἄρταν καὶ Βόνιτσαν.

Δὲν ὑπάρχει βεβαίως πλέον ἢ πυρετώδης ἐργασία τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ἐμπολέμου ἡμῶν καταστάσεως, καθ' ἣν τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ νοσοκομεία τῆς Ἐνώσεως παρηκολούθουν κατὰ βῆμα τοὺς ἀγωνιζομένους ἄνδρας μας καὶ αἱ κυρίαί μας περισυνέλεγον ἀτρόμητοι τοὺς τραυματίαις εἰς τὰ πεδία τῆς μάχης.

Σήμερον ὅτε τὰ ὄπλα εἰσῆλθον καθ' ὃν τρόπον εἰσῆλθον, ὅτε ἡ μεγάλη πληγὴ τῆς πατρίδος μένει χαινούσα, χωρὶς οὔτε ὄλου τοῦ γυναικείου πληθυσμοῦ τῆς Ἑλλάδος αἱ χεῖρες νὰ ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ τὴν ἐπουλώσουν, σήμερον ὅτε τὰ ὄνειρα καὶ τὴν αἰτιολογίαν καὶ τοὺς εὐγενεῖς πόθους διεδέχθη ἡ λύπη καὶ ἢ ἀπογοήτευσίς, τὸ ἔργον τῆς περιθάλψεως ἀποβαίνει κοπιωδέστερον καὶ αἱ κατασκαλλόμενα προσπάθειαι τότε ἐπιπονοὶ ὅσον καὶ ἀλυσιτελεῖς. Τοῦτο δὲν μᾶς ἐμποδίζει ὅχι μόνον εἰς τὸ παρὸν νὰ προσερχώμεθα ἀρωγοὶ πρόθυμοι, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ μέλλον ὄλων αὐτῶν τῶν θυμάτων τοῦ πολέμου νὰ μεριμνῶμεν μετ' ἰδιαζούσης πάντοτε στοργῆς.

Καὶ ὄλονεν συμπληροῦται ἢ ὑπάρχουσα ἐργασία καὶ ὄλονεν τελειοποιεῖται ἢ ἐπιδιωχθεῖσα εἰς πάντα κλάδον καὶ πᾶν τμήμα ὑπὲρ ἀνταποδοτικῆς τῶν δυστυχῶν ἐνέργειας.

Τὰ ἐργαστήρια τῶν προσφύγων συμπληροῦνται σήμερον διὰ τῆς ἰδρύσεως καταστημάτων, ἐν οἷς θὰ πωλῆται ἢ πρὸς τῶν γυναικῶν ἐκτελουμένη ἐργασία. Οὕτω νέα βιομηχανία, ἢ

τῶν ἐτοιμῶν φορεμάτων γυναικείων καὶ παιδικῶν καὶ ἐπανωροφίων καὶ ὄλων τῶν χρησίμων εὐθυνῶν εἰδῶν διὰ τὴν πτωχολογίαν ἰδίως εὐεργετικὴ, ἀνεπτύχθη διὰ τῆς Ἐνώσεως καὶ ὀφείλει τὴν ὑπαρξίν της καὶ τὴν λειτουργίαν της εἰς αὐτὴν.

Εἰς ἐν δὲ τῶν καταστημάτων τοῦ θεάτρου Συγγροῦ εἶναι ἤδη ἀπὸ ἐβδομάδος ἐκτεθειμένα καὶ ἐξοδεύονται μετ' εὐνίου ταχύτητος τὰ παρὰ τόσον ἐκκοντάδων γυναικείων χειρῶν ἐπεξεργαζόμενα εἶδη, εἰς τὰ ὁποῖα ἐντὸς ὀλίγου θὰ προστεθοῦν καὶ τὰ εἰς τὰς ἐπαγγελματικὰς σχολὰς τῆς Ἐνώσεως μέλλοντα νὰ κατασκευάζονται τελειότερα καὶ μᾶλλον ἐπιμελημένα εἰς τὸ εἶδος των, παρέχοντα καὶ αὐτὰ τὰ μέσα ζωῆς καὶ μέλλοντος ἐντίμου, εἰς τόσα ἀπορφανθέντα τοῦ πολέμου θύματα. Διότι εἰς αὐτὰ θὰ συγκεντρωθῇ σήμερον, ὅτε τὰ νοσοκομεία τοῦ πολέμου κλείουν τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο καὶ οἱ πόνοι τῶν τραυματιῶν δὲν ἀποσποῦν πλέον δάκρυα, εἰς αὐτὰ θὰ συγκεντρωθῇ πλέον πᾶσα ἢ φροντίς καὶ ἢ μέριμνα τῆς Ἐνώσεως.

Καὶ φαντάζεσαι πόσον μέγα καὶ ἐπιβάλλον ἔσται τὸ ἔργον της, ὅταν μετὰ πάροδον χρόνου αἱ σήμερον περισυλλεγεῖσαι γυναικὶ καὶ ἀνυπόδοτοι ὄρφναί, αἱ στερούμεναι καὶ τοῦ ἄρτου ἀκόμη, θὰ δύνανται ἀξιοπροπεῖς καὶ ὑπερήφανοι, νὰ ἐπικροῦν μόναι διὰ τῆς ἐντίμου ἐργασίας των εἰς τὰς ἀνάγκαις τῆς ζωῆς καὶ νὰ προσέρχωνται ἴσως βοήθοι εἰς τὰς δοκιμαζόμενας σήμερον οἰκογενεῖας των.

Τότε πᾶσαι αἱ μοχθηταὶ σήμερον πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ μεγάλου τούτου ἔργου θὰ δύνανται μετὰ χαρᾶς νὰ ἀνακηρύττουν, ὅτι ἢ Ἐνωσις ἀποτελεῖ τὴν δύναμιν, ἔστω καὶ τοῦ φημιζομένου κατ' ἐξοχὴν ὡς ἀδυνάτου καὶ ἀσθενοῦς φύλου.

ΙΠΠΟΥΛΥΤΟΣ ΤΑΙΝ

Εἶναι πολλὸ μέγας. Εἶναι ἴσως ὁ μέγιστος νοῦς τοῦ αἰῶνος, ὁ ἐναποθηκείσας καὶ ταξινομήσας μετ' ἀκριβολόγου ἀυστηρότητος τὰ περισσότερα πράγματα. Ἐκείστη ἐκ τῶν «ἱστοριῶν» του καὶ τῶν «περιγραφῶν» του — περιγραφή ἀνθρώπου, φιλολογίας, τέχνης, κοινωνίας, ἐποχῆς, χώρας — ὁμοιάζουν πρὸς στερεὰς καὶ γιγαντώδεις οἰκοδομάς. Ὑπὸ τὰς περιπλοκαμέναις προτάσεις, αἱ πορεῖαι τῶν γεγονότων ἀναφαίνονται, ὡς οἱ ἀλλεπάλληλοι ὀγκόλιθοι μνημείου. Ὁ Taine εἶναι θαυμαστικὸς κατασκευαστὴς πυραμίδων.

Οὐδεὶς ἐφήρμοσεν αὐστηρότερον αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πλέον διάφορα ἀντικείμενα θεωρίας στενώτερον καθοριζόμενας. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἢ πείρα τοῦ σοφωτάτου τῶν ἀνθρώπων εἶναι πάντοτε πολλὴ περιορισμένη, πᾶσα ἐξήγησις μεγάλου ὀπωδήποτε συνόλου φαινομένων ἀποβαίνει ἐργασία δημιουργικῆ. Τὸ πνεῦμα, κατ' ἀρχάς, ὑποβάλλεται εἰς τὰς δόσεις τῆς πραγματικότητος, τὰς ὁποίας ἠδυνήθη ν' ἀντιληφθῇ. Ἄλλ' ὅταν πρόκειται περὶ τῆς ὀλότητος τῆς πραγματικότητος, τότε αὐτὴ ὑποβάλλεται εἰς τοὺς νόμους τοῦ ἡμετέρου πνεύματος, τὸ ὁποῖον συμπληροῖ καὶ ἀναπλάττει τὰ γινόμενα καὶ ὑποθέτει σχέσεις μεταξύ αὐτῶν, ἵνα δικαιολογήσῃ τοὺς νόμους, εἰς οὓς τὰ ὑποβάλλει. Πᾶσα φιλοσοφία ἀποβαίνει οὕτω ποίησις.

Διὰ τοῦτο οὐδεὶς ἄλλος ὅσον ὁ Taine ἔπραξε πᾶν ἄλλο πρᾶγμα ἢ ὅ,τι ἐνόμιζον ὅτι πρᾶττει. Οὐδεὶς ἄλλος ἐργάσθη

μὲ περισσότερο ἀίτημα καὶ φαντασίαν, ἐνῷ ἐπίστευεν εἰλικρινῶς ὅτι ἐμελέτα, παρετήρει, ἀντέγραφε καὶ ἐταξινομεῖ.

Ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὁ Taine γίνεται πολλάκις θύμα. Ἡ ἀκριβολόγος ἀντίληψις του δίδει ἀπαραιτήτως συμπεράσματα ἀπογοητευτικά, οἰκλήποτε καὶ ἀν εἶναι ἢ χώρα καὶ ἢ ἐποχὴ τὴν ὁποῖαν μελετᾶ. Διότι ἀνέρχεται πάντοτε διὰ τῆς ἀναλύσεως εἰς αἴτια συγχεόμενα μὲ τὸ ζῶικόν ἔνστικτον. Οὕτως ἀντελήθη ἐξ ἴτου μισητὰ καὶ θλιβερὰ τὸ τε ἀρχαῖον πολιτεύμα καὶ τὴν ἐπανάστασιν. Ἡ ἀρχαιότης καὶ ὁ μεσαιῶν, ἐὰν ἀνελύοντο πρὸς αὐτοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον θὰ τῷ ἐφαίνοντο ἐπίσης ἀπαισία. Τὸ κάλλος καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ αἰῶνος τοῦ Περικλέους, ἐὰν ὁ Taine ἠδύναιτο ν' ἀναδιφήτῃ ὄλα τὰ ἀθηναϊκὰ ἀρχεῖα, δὲ θὰ ἐσφίξετο ἀπὸ τὴν ἀνάκλισιν ταύτην.

Παραμορφώνει τὰ πράγματα μόνον διότι τὰ ταξινομεῖ χωρὶς νὰ τὰ γνωρίζῃ ὄλα. Ἀγαπᾶ πολὺ ὀλίγον τὴν ἐξέλιξιν, ἀφοῦ ἀπὸ τοῦ μηχανισμοῦ τῆς ἐργασίας του δισχυρίζεται ὅτι ἀποκλείει τὸ μυστήριον καὶ ἐν τοῖς νόμοις τῆς ἐξελίξεως ὑπάρχει μυστήριον. Λησιμονεῖ τὸ ἀόριστον, τὸ κυμαινόμενον, τὸ ἀνακριβές, τὴν ἀλλοίωσιν καὶ τὴν ἀπώλειαν τῶν πραγμάτων. Ἀκίνητεῖ τὸ πραγματικόν διὰ νὰ τὸ μελετήσῃ, ὥστε ὅ,τι μελετᾶ ἐκφεύγει πλέον τῶν ὀρίων τῆς πραγματικότητος.

ἴσως ὑπάρχει μυστικὴ τις σχέσις μεταξύ τῶν ἀντιπερισπασμῶν τοῦ ἔργου τοῦ Taine καὶ τῶν ἀντιθέσεων, ἃς μαντεύει τις εἰς τὸν χαρακτῆρα καὶ εἰς τὸ πνεῦμά του. Ὁ λογικιστὴς αὐτὸς εἶναι ποιητὴς. Ὁ ἐκκαθαρτικὸς αὐτὸς ἔχει τὸ πλέον συγκεκριμένον ὕφος, τὸ ὁποῖον δύναται τις νὰ ἴδῃ. Οὐδεὶς συγκραφεὺς ἐξεφράσθη περισσότερο αὐτοῦ διὰ μεταφορῶν ζωηρότερον χρωματισμένων οὔτε λεπτομερέστερον ἀνεπτυγμένων, οὔτε ἀκριβολογώτερον καὶ εἰς τὰς ἐλαχίστας τῶν λεπτομερειῶν καὶ δὲν κατέληξεν εἰς τὰ σύμβολα καὶ τὰς παραβολὰς, ὅσην αὐτός. Καὶ καταντᾶ νὰ φοβῆται τις μήπως ἢ καταπλήσσοσα τελειότης τῶν εἰκόνων δὲν παρασύρῃ ἐνίοτε τὴν ἀλήθειαν καὶ ὁ θετικολόγος αὐτὸς δὲν ἀφῆκε ν' ἀπατηθῇ ἀπὸ τὰς λέξεις.

Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ὁ μὲ τόσον ἰσχυρὰν καὶ φιλότατον φαντασίαν — ἀναμνήσθητε τὰς εἰκόνας του ἐπὶ τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ ἐπὶ τῆς φλαμανδικῆς γραφικῆς — ἐζῆσε ζωὴν ἀσκητοῦ καὶ βενεδικτίνου. Ὁ μέγας αὐτὸς ἀπόστολος τῆς ἐκ τοῦ φυσικοῦ μελέτης ἐζῆσε πολὺ ἀπομακρυσμένος, πολὺ ἀκωνήντος, νομίζω, μὲ ἀνθρώπους ἄλλης τάξεως πλὴν τῆς ἰδικῆς του. Καὶ ὁ μέγας αὐτὸς συλλέκτης ἐντυπώσεων ἐζήτησε κατὰ τὸ πολὺ τὰς ἐντυπώσεις του αὐτὰς εἰς τὰ βιβλία.

Ὁ καθοριστὴς αὐτός, ὅστις θεωρεῖ τὴν ἱστορίαν ὡς ἀνάπτουξιν ἀναλλοιώτων γεγονότων καὶ ὅστις ἰδοίκασε πολλάκις ὡς καλλιτέχνης τὰς ἐκδηλώσεις τῆς δυνάμεως, ἐταράχθη καὶ ἀνελύθη εἰς συμπάθειαν ἀκράτητον, εὐδὺς ὡς ἀντελήθη ὀλίγον ἐκ τοῦ πλησίον τὸ αἶμα καὶ τὰς ἀθλιότητας. Θὰ ἦτο ἐπιεικὴς πρὸς τὸν Σύλλαν καὶ πρὸς τὸν Καίσαρα, ἐνῷ ὑπῆρξεν ἀμείλικτος διὰ τὸν Ροβεσπιέρον καὶ τὸν Ναπολέοντα.

Ὁ ἐχθρὸς οὗτος τοῦ κλασικοῦ πνεύματος ὑπέταξεν εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς ἐνότητος τὸ πραγματικόν εἰς τὰς πλέον ἐπιβλητικὰς ἀπλοποιήσεις καὶ γενικότητας. Ἡ φιλοσοφία του ἐπακνεύρισκεται δραματοποιημένη εἰς τὸ φυσικὸν μυθιστόρημα,

τό όποϊον έντοϋτοίς άπηχθάνετο.

Έπειδή είχε πολύ άντιληθθή εις τήν ιστορίαν τήν άνθρω- πίνην κτηνωδίαν είχε καταντήσαι νά φοβήται τούς άνθρώ- πους. Κατά τά τελευταία έτη ή συμπάθειά του προς άρχάς άντιθέτους τών ιδιϊών του ήτο έντελώς καταφανής και δι' άρετάς άκόμη τας όποίας ή φιλοσοφία του άπεκέρυττεν.

Ο άνθρωπος αυτός, ό με τότεν τολμηράς και άδικαλλάκτους σκέψεις, είχε καταντήσαι υπερβολικά συντηρητικός. Και όχι μόνον άπεποιήθη κηδείαν πολιτικήν, τήν μόνην συμβιβάζομε- νην με τας ιδέας του, άλλ' έπερ σπουδαιότερον εξέλεξεν, ίνα συνοδευθί εις τόν τάφον με ίερείς προτεστάντας, θρησκείας ήτις δέν άνήκε κών εις τούς πατέρας του. Ουδέποτε ήσθάνθη με- γαλητέραν πνευματικήν μελαγχολίαν ή κατά τήν ψευδή αυ- τήν τελετήν.

Τούτο δέν έπηρεάσε ποσώς τό συγγραφικόν έργον του Taine, όστις ύπήρξε μέγας διδάσκαλος. Η πραγματική περίοδος τής φιλολογίας μας, ήτις ήρχισε τό 1855 και συμπληροϋται σή- μερον, τηρεί βαθώς άποτυπωμένην τήν σφραγίδα του πνεύ- ματός του.

Ο Taine είναι ό συγγραφεύς, όστις μάς έκαμε νά αισθαν- θώμεν και νά έννοήσωμεν ισχυρότερον τό ζών και τήν μηχανήν, εξ όν άποτελείται ό άνθρωπος. Είναι αυτή άλήθεια, τήν όποϊαν βλέπομεν άπό πολλού ήδη και ή όποία τείνει νά εκ- τοπισθί ύπ' άλλων νεωτέρων. Διά τούτο και ό Taine, ως ύλοι οί μεγάλοι έφευρέται ή αναδημιουργοί ιδεών, θά έγκαταλει- φθί διά τριάντα τουλάχιστον έτη, ίνα και πάλιν τόν άπολαύ- σωμεν διά τήν αιωνιότητα.

Κατά τόν Jules Lemaitre

Έλένη Γεωργιάδου

ΠΡΟΑΙΣΘΗΜΑ

— Ούτω λοιπόν ειπεν ό Έκκωβος μετά σοβαρότητος, ήτις μάς εξέπληξε, δέν πιστεύετε τας προαισθήσεις, δέν πιστεύε- τε τό προγνωστικόν, δέν πιστεύετε . . .

Άκράτητος γέλωσ τόν διέκοψε.

— Και εάν σάς διηγούμην, εξηκολούθησε χωρίς νά άδη μονήση διά τήν ίλαρότητά μας, μίαν ιστορίαν, εάν σάς έλε- γον τί είδαν, με τούς ίδίους μου όφθαλμούς ;

— Άφοϋ πρόκειται περι ιστορίας, σέ άκούομεν.

— Δέν είναι παλαιά ιστορία, ήρξατο, μόλις του παρελ- θόντος έτους. Ο Ιωάννης δέ Βαντέβρ και εγώ είχομεν άρι- στεύσει εις τας διδακτορικάς μας εξετάσεις. Αί οικογένειαι μάς, αίτινες συνδέονται διά στενωτάτης φιλικας, μάς είχαν ύποσχεθί πλήρη έλευθερίαν ένός μηνός, καθ' όν θά ήδυνά- μεθα νά κάμωμεν μόνον τό ταξείδιον, έφοδιασμένοι έκαστος ήρών διά τοϋ ποσού πεντακοσίων φράγκων.

Όλωσ μόνον, έννοείται τήν άπειρον χαράν μας.

Έξελέξαμεν τήν Βρετανίαν.

Σας άπαλάττω τών περιγραφών. Δέν θά σάς είπω ούτε περι τών άποτόμων βράχων του Πινμάρη, ούτε περι τής κο- ρυφής του Ράζ, ούτε περι τών θαυμασίων μνημείων τής γρα- νιτώδους αυτής χώρας. Έρχομαι εις τό προκείμενον.

Ητο έσπέρα και εύρισκόμεθα έν Βενοδέ, έν τή μικρά αυτή πόλει τή παρά τό στόμιον του Όδδ κειμένη.

Είχομεν τοποθετηθί εις τήν τράπεζαν του μικρού έστια- τορίου του Ξενοδοχείου, έν τῷ όποίῳ πλήρης σιωπή έβασί- λευεν εις τό χωρίον ουδείς θόρυβος. Μόνον ό φλοίσθος τής θαλάσσης περιβρεχούσης τούς τριχάποειδει; βράχους τής ακτής εις άπόστασιν έκκοντάδος βημάτων, διέκοπτε τήν σιγήν. Έπί τής τραπέζης έρ' ής ή ύπρέτρια είχε θέσει τόν ζωμόν, δύο κηρίκ έρρίπτον άμυδρόν πῶς. Ο Ιωάννης ήτο σιωπηλός. Άπό τινων στιγμών είχαν παρατηρήσει ότι είδος προκαταλήψεωσ τόν κατελάμβανε. Έτοιμαζόμεν νά τῷ έρω- τήσω τό αίτον, ότε τόν είδον αίφνης νά ώχρηάζη θνασμίως και νά στραφί άποτόμως προς τό παράθυρον.

— Τί έχεις, τόν ήρώτησα, σπεύδων προς αυτόν με αίφρι- δίαν κίνησιν.

Έκείνος με φωνήν βραγχνήν, ένῶ ή ώχρύτης του ηύξανε μοι άπήντησε.

— Η μήτηρ μου απέθανε.

Έξεπλάγην.

— Τί λέγεις ; τῷ είπον.

Άλλ' άντι άπαντήσεωσ, διεβράχη εις λυγμούς, και έκραξε με άπελπιστικήν φωνήν :

— Μαμά ! μαμά !

Έμεινα έμβρόντητος, άπολύτως ουδέν έννοών εξ αυτής τής αίφνηδίας θλίψεωσ, ήν ουδέν έδικαιολόγει.

— Τέλος πάντων, άνέκραξα δέν είσαι παιδί ! . . . Σκέ- φθητι λογικῶς. Δέν έλαβες καμμίαν είδητιν . . .

Δέν με ήκουε. Με τήν κεφλήν έντός τών χειρῶν του, έκλαιε μετά λυγμών διακοπτομένων υπό τών σπαρακτικῶν κρυγῶν του.

Μετ' όλίγον άνέλαβε κάποιον ήρεμίαν.

— Σϋ δέν ήκουσες, μοι είπε μετά θλιβεράς φωνής, όχι δέν ήκουσες; αυτά τά προαναγγέλλματα δέν παρατηροϋνται ή παρ' εκείνων εις ους άπευθύνονται.

— Άλλά τί ήκουσες ;

— Ημείς εις τήν Βρετανίαν, πιστεύομεν ότι ότε προ- σφιλές μας πρόσωπον άποθνήσκει μικράν τών φιλιτάτων του, ή ψυχή του, κατά τήν στιγμήν ύπου έγκαταλείπει τήν γήι- νον μορφήν τής, είδοποιεί εκείνους ους άγαπά. Μία λέξις ψιθυριζόμενη εις τό οϋς, εις στεναγμόδ άκούομενος εις τήν σιγήν τής νυκτός, εις κτύπος επί τοϋ σανιδώματος. Λοιπόν, αυτήν τήν στιγμήν επί τής ύέλου του παραθύρου ήκουσα τό σημεϊον . . .

— Ω, τί φαντάζεσαι ! θά ήτο ό άνεμος ή ή προστριβή τής πτέρυγος πτηνοϋ τινος όπερ διήρχετο . . .

— Και ως έστράφην άποτόμως, εξηκολούθησε, είδον . . . είδον καπνόν λευκόν άνερχόμενον . . .

— Άλλ' αυτό τό όποϊον λέγεις δέν είναι λογικόν.

— Πιθανόν; άλλ' οίμοι ! είμαι βεβαιοτάτος. Η δυστυχής μου μήτηρ απέθανε.

— Άκουσον, μόλις είναι έκτη ή ώρα; τό τηλεγραφεϊον δέν είναι κλειστόν, ύπάγω νά τηλεγραφήσω εις τήν οικογέ- νειάν σου.

Έκείνος έκαμε νεύμα άδιαφορίας, και επανέλαβε τήν θλι- βεράν του στάσιν.

Έξήλθον.

Ο φίλος μου Ιωάννης έλάτρευε τήν μητέρα του. Η δι

αυτήν τρυφερότης του υπερέβαινε τά όρια. Έάν ή είδησις ήτο άληθής . . .

Άλλά τί λέγω ; Ποία είδησις ; Δέν ύπήρχεν είδησις. Προαίσθημα. Και τί είναι τό προαίσθημα ; Όχι ! όχι ! ήτο τής φαντασίας του και με τό πῶς τής πρώτης θά τῷ πα- ρήχετο . . .

Είς τό τηλεγραφεϊον μοι είπον ότι ήτο αδύνατον νά λάβω άπάντησιν πρό τής έπομένης πρωίας. Έπληροφόρησα περ αυτού τόν Ιωάννην.

— Τί σημαίνει ! φίλε μου. Τό τηλεγράφημά σου ουδέν θά μεταβάλη. Η μήτηρ μου απέθανε, ίδου τό πᾶν, τό γνω- ρίζω, είμαι βέβαιος . . . Κάμε μου τήν χάριν νά φροντίσης διά τήν αναχώρησιν μας, διότι ως βλέπεις έχω τήν κεφαλήν και τήν καρδίαν τόσον σκοτισμένας . . .

Τήν έπομένην κατόπιν φρικτής νυκτός, ήν διήλθε όλυρό- μενος, ό Ιωάννης, ήγήθη πρώτος.

Δέν είχαν ή μίαν ιδεάν εις τόν νουν του, νά επιστρέψη τό ταχύτερον εις τήν οικίαν του διά νά ίδη άπαξ έτι τήν μη- τέρα του.

— Άνάμενον τουλάχιστον τήν άπάντησιν του τηλεγρα- φήματος, τῷ είπον.

— Προς τί ; Είμαι βεβαιοτάτος.

Ουδέν ήκουε.

Τήν στιγμήν καθ' ήν έθέταμεν τόν πόδα εις τήν λέμβον δι' ής θά άνηρχόμεθα τόν Όδδ μέχρι Κεμπέ, εις άνθρωπος έτρεξε προς ήμας, σείων κυανόν χάρτιν.

— Τό τηλεγράφημα ! άνέκραξα.

Έπήδησα εις τήν ξηράν, ένῶ ό Ιωάννης εξηκολούθει με τήν μεγαλητέραν άδιαφορίαν νά τοποθετή τας άποσκευάς μας. Διέρρηξα άνυπομόνος τήν μικράν ταινίαν ήτις τό περιεκά- λυπτε, και άνέγνωσα προς μεγάλην μου έκπληξιν.

Η κυρία δέ Βαντέβρ απέθανε σήμεραν τήν πέμπτην και ήμίσειαν.

Τήν πέμπτην και ήμίσειαν, ακριβῶς τήν ώραν καθ' ήν ό Ιωάννης ήκουσε τό σημεϊον επί τής ύέλου

— Ίδου διατί, τελευταίων είπεν ό Ιωάννης, δέν γελῶ πλέον διά τας προαισθήσεις . . .

(Έκ του Έαλλικου)

Όλγα Κούζη

Κερκόρα 15η Ιουλίου 1897.

ΟΙ ΔΥΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ

I

Ο Λαμπέρ και ό Λόντρυ δέν ήσαν διόλου εύτυχημένοι στήν οικογένειά τους; μαζί ήταν παιδιά πολύ φτωχῶν χωρικῶν. Άποφασίσανε λοιπόν νά ξεριτευτοϋνε γιχ νά βροϋνε τύχη. Ένα άνοηξιάτικο πρῶτ άρχίσανε τό ταξείδι τους. Ο Λόντρυ ήτον δεκαπέντε χρόνων, ό Λαμπέρ δεκάξη, πολύ μικροί γιά τέτοιο ταξείδι γι' αυτό άν και έφευγαν με μεγάλη έλπίδα ήσαν και λιγάκι άνήσυχοι. Έλαβαν όμως μεγάλο θάρρος από κάτι που τους έτυχεν από τήν άρχήν του ταξειδίου των.

Καθῶς περνούσανε στήν χερη άπ' ένα δάσος, μιχ νεϊχ ήρθε κοντά τους; ήταν καταστόλιτη από λούλουδα; τραντάφυλλα στολίζανε τὰ μαλλιά της και τό φόρεμά της, όλα τής άνοιξης τὰ λούλουδα; τό στόμα της έμιαζε σαν μπουμπούκι τραντα-

φυλλιας και τὰ μάτια της 'ς άν μενεξέδες. Σε κάθε της κίνημα πεταλούδες πετοϋσαν από πάνω της μετά σε βροχή δροσιάς και δέν ήτον παρξένο πῶς ήτον έτσι ντυμένη γιαιτ ήτον ή μοίρα. Άνοιξι που φαίνεται με τής πρώτες μέρες τ' Άπρίλι νά περνάη με τό τραγοϋδι στο στόμα άνάμεσα στα ξαναπρα- συνίζοντα δάση και ξαναλουλουδίζοντα λειβάδιχ.

Καλῶς τους, είπε στους δύο αδερφούς; επειδή φεύγετε γιά τόσο μακρινό ταξείδι θά σας κάμω από ένα δῶρο. Λόντρυ πάρε αυτήν τήν μαργαρίτα και σϋ Λαμπέρ άλλη μιχ. Φτάνει νά βγάξετε ένα φυλλαράκι κα; νά τό ρίχνετε μακριά και θά κα- ταλαβαίνετε άμέσως μιχ άλλότιχη χαρά που θά είνε κείνη που θά πιθυμάτε. Πηγαίνετε και νά προσέξετε νά μεταχειρι- στητε καλά τὰ δῶρα τής άνοιξης.

Εϋχαριστήσανε πολύ, πολύ τήν καλήν αυτήν μοίραν και ξα- κολουθήσανε τό δρόμο τους. Άμα φθάσανε όμως στο πρώτο σταυροδρόμι και άρχίσανε νά φιλονεικοϋνε. Ο Λαμπέρ ήθελε νά πάη προς τὰ δεξιά, ό Λόντρυ ήθελε νά πάη προς τ' άριστερά και γιχ νά παύση ή φιλονεικία άποφασίσανε νά κάμη καθένας όπως ήθελε και χωριστήκανε, αφού πρώτα φιληθήκανε. Έτσι δέν ήσαν δυσαρεστημένοι γιά αυτό τό χωρισμό γιχ νά έχη καθένας τήν έλευθερία του νά μεταχειρισθί όπως ήθελε τό δῶρο αυτό τής άνοστολισμένης νύφης.

II

Μόλις μπηκε ό Λόντρυ στο πρώτο χωριό είδε μιχ νεϊχ ά- κουμπιμένη στο παράθυρό της τόσο όμορφη που με κόπο πολύ κράτησε μιχ φωνή θαυμασμοϋ ! Όχι ! ποτέ του δέν είχε δει τέτοια όμορφη, ούτε του ήτο δυνατόν νά φαντασθί πῶς μπορεί νά ύπαρχη στο κόσμο. Σχεδόν παιδι άκόμη μ'όλόχρυστα και άε- ρια μαλλιά, με κρινόπλαστο μέτωπο και τρανταφυλλένιχ μάγουλα, είχε μάτια που λάμπανε σαν δύο άστέρια και δέν θά ήτον χείλια που κοντά στα δικά της νά μην έπιθυμούσανε νά είνε μέλισσες.

Ο Λόντρυ χωρίς διόλου νά συλλογισθί έκοψε και πέταξε μακριά τό ένα φυλλαράκι τής μαργαρίτας, ό άέρας δέν τό είχε άκόμη πάρει και ή όμορφη νεϊχ που ήτον στο παράθυρι βρέθηκε κοντά του με τό χαμόγελο στα χείλια. Έφυγαν γιά τό κοντινό δάσος με τὰ χέρια ένωμένα, μιλιώντας σιγά σιγά και λέγοντας τήν αγάπη τους, μόνο ό ήχος τής φωνής τους τόσο πολύ τους έκανε εύτυχημένους που νόμιζαν πῶς ήτον στο παράδεισο. Και πέρασαν πολλές τέτοιες στιγμές ίδιες σαν τές πρώτες, πολλές ήμέρες έτσι γλυκές σαν τήν ώρα που πρωτο- γνωριστήκανε. Θά ήταν και άτέλειωτη ή εύτυχία του άν δέν πέθανε μιχ φθινοπωρινή βραδιχ ή κόρη, τήν ώρα κείνη που ό νυχτερινός άέρας σκορπίζει τὰ μαραμμένα φύλλα και τὰ κνάει νά χτυπῶνε πάνω στα γιαιχιά τών παραθύρων με μικρά χτυπήματα σαν τὰ δάχτυλα του θανάτου που περνάει.

Ο Λόντρυ έκλαψε πολύ καιρό τήν αγάπην του. Μά τὰ δά- κρυα δέν τυφλώνουν έτσι που νά μην μπορεί κνεις νά δη άνά- μεσα άπ' αυτά, μιχ μέρα είδε μιχ άλλη όμορφη που περ- νούσε και άμέσως έκοψε άλλο φυλλαράκι από τήν μαργαρίτα και τό πέταξε στον άέρα και άμέσως φύγανε μιχ. Από τή στιγμή εκείνη χωρίς καμμιχ φροντίδα ζητώντας σε κάθε ώρα νά είνε και μιχ χαρά και σε κάθε χαρά νά μη βαστά περισ- σότερο από μιχ ώρα, περνούσανε τό καιρό τους μέσα σε τρελλή αγάπη και άτελείωτη φιλία. Ο άέρας δέν εύρισκε καιρό νά

κινάη τὰ φύλλα τῆς τρηνταφυλλίης γιατί ἦτον πάντα σέ δου-
λεῖα νά πέρνη τὰ φυλλαράκια τῆς μαργαρίτας.

III

Ὁ δρόμος τοῦ Λομπέρ ἦτον διαφορετικός, ἦταν παιδί οἰκο-
νόμο ἀνίκανο νά πετάξῃ ἔτσι τὸ θησαυρό του. Ἄμα ἔμεινε μο-
νάχος στό δρόμο, ἐφρόντιζε μέ τὸ τρόπο νά τὸν ἀσφαλίῃ.
Γιατί ὅσα πολλὰ καί ἂν ἦτον τὰ φυλλαράκια τῆς μαργαρίτας,
θὰ ἤρχονταν ἡμέρα ποῦ θὰ τέλειωναν, ἂν τὰ κοβε μέ κάθε αι-
τία. Ἐπρεπε νά τὰ φυλλάξῃ γιά τὸ μέλλον, καί ἂν ἔκανε ἔ-
τσι ἔκανε βέβαια τὸ θέλημα τῆς Ἄνοιξης.

Ἀπὸ τὴν πρώτη πόλι ποῦ πέρασε ἀγόρασε ἕνα πολὺ στε-
ρεὸ κουτί μέ καλὴ κλειδαριὰ καί μέσα 'κεῖ ἔκλεισε τὸ λού-
λουδο ἀποφασισμένους νά μὴν τὸ ξανακινῶν γιατί ἤθελε νά
ἀποφύγῃ τὸ πειρασμό. Δὲν ἔκανε αὐτὸς τὴν τρέλλα νά κυτᾶξῃ
ταῖς ὤμορφες ποῦ ἦτανε στὰ παράθυρα, οὔτε νά ἀκολουθᾶ
τῆς νεῖς ποῦ περνοῦσαν στό δρόμο. Δὲν ἀγαποῦσε διόλου κεί-
νους ποῦ περνοῦνε τὸ καιρὸ τους χωρὶς νά φροντίζουσε γιά τί-
ποτα, ὅταν θὰ ἦταν ἀνάγκη θὰ ἤξερε βέβαια πῶς νά μεταχει-
ρισθῇ τὴν μαργαρίτα του. Καί ὅλοι οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι τὸν
ἀγαποῦσαν καί τὸν ἔφεραν πάντα παράδειγμα κατ' ἔτος αὐ-
τὸς ὅλο θησαυρίζε δουλεύοντας ἀπὸ τὸ πρωτὸς ἄς τὸ βράδυ.
Γιὰ νά ποῦμε τὴν ἀλήθεια δὲν ἦτανε τόσο εὐτυχὴς ὅσο ἤθελε
νά εἶναι, χωρὶς νά τὸ θέλῃ πάντα συλλογίζετανε ταῖς χαρὲς
ποῦ ἔχανε. Δὲν εἶχε παρὰ νά ἀνοίξῃ τὸ κουτάκι καί νά πε-
τάξῃ ἕνα φυλλαράκι στὸν ἀέρα γιά νά ἀγαπᾷ καί νά τὸν ἀ-
γαποῦνε! Μὴ ἀμέσως ἐδίωχνε αὐτὲς τὲς σκέψεις, εἶχε πάντα
καιρὸ, θὰ γινώριζε τὴν χαρὰ πολλὴ ἀργὰ τῶρα ἦτον καιρὸς νά
ἐργασθῇ. «Ἵπομονή! Ἄς μὴ συλλογίζωμι αὐτὰ ἔλεγε
πάντα. Τίποτα δὲν εἶχε νά φοβηθῇ ἀφοῦ ἡ μαργαρίτα ἦτον
ἀτραλισμένη μέσα στό κουτάκι. Ἡ αὐρὰ περνοῦντας κοντὰ του
τοῦ ἔλεγε «Ρίξε μου ἕνα φυλλαράκι, ρίξε μου ἕνα νά τὸ πάρω
καί νά γελάσῃς καί οὐ» ἔκανε πάντα πῶς δὲν τὴν ἀκουγε καί
ἔτσι ἔφτυγε ὁ ἀέρας ἀνάμεσα στὲς ἀνθισμένες τριανταφυλλίης.

IV

Ἐπειτα ἀπὸ πολλὰ πολλὰ χρόνια, μία μέρα ποῦ ὁ Λαμ-
πέρ πῆγαινε στὰς ἀγρούς του, ἀπάντησε στὴν ἐξοχὴν ἕνα
ἄνθρωπο κακοντημένο ποῦ ἐπερνοῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ ἕνα ἀγρὸ
ἀπὸ τριφύλλι.

- "Ε! Σὲ βλέπω; δὲν εἶσαι σὺ ἀδελφὲ μου Λόντρου;
- Ἐγὼ ὁ ἴδιος τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἄλλος.
- Σὲ τί δυσάρεστη κατάστασι σὲ βρήσκω! Ὅλα μὲ κά-
νουνε νά πιστεύσω πῶς κακομεταχειρίστηκες τὸ δῶρο τῆς Ἄ-
νοιξης.
- Ἀλλοίμονο! ἀναστῆναζε ὁ Λόντρου ἴσως ἔκοψα πολὺ
γλήγορα τὰ φυλλαράκια τῆς μαργαρίτας.
- Ἄν καί λιγάκι λυπημένος δὲν εἶμαι καί μετανοημένος
γιὰ αὐτό. Εἶχα τόσες χαρὲς, ἀδελφὲ μου!
- Αὐτὸ δὲ θὰ πῆ τίποτα! ἂν ἦσουν αἱ ἐπιπροσεχτικὸς
ὅπως ἐγὼ δὲν θὰ δοκίμαζες διόλου λύπες, γιατί, μάλιστα
καλὰ δὲν ἔχω παρὰ νά κίμω ἕνα κίνημα γιά νά ἀπολάψω
ὅλες τῆς χαρὲς ποῦ εἶχες.
- Εἶνε δυνατὸν;
- Βέβαια ἀφοῦ δὲν ἀγκυζα διόλου τὸ δῶρο τῆς καλῆς
μοῖρας. Ἄ! ἄ! μπορῶ νά εἶμαι εὐτυχισμένος ἂν θέλω, νά
τί θὰ πῆ νά εἶνε κἀνεὶς οἰκονόμος.

— Πῶς! ἀγκυζη, ἀλήθεια;
Κύτταξε καλλίτερα εἶπε ὁ Λαμπέρ ἀνοίγοντας τὸ κουτάκι
ποῦ εἶχε βγάλει ἀπὸ τὴν τσέπη του. Ἄλλὰ ἔγινε κατακί-
φνος, γιατί ἀντὶ τῆς ὠρῆς μαργαρίτας ἤθερε μέσα στό
κουτί ἕνα μικρὸ σειροστραχτερό, ἂν στάχτη.

— Ἄ! φώναξε κατκαμμένη νά εἶνε ἡ κακὴ μοῖρα ποῦ
μέ κοροΐδεψε.

Τότε μιὰ νεῖξ λουλουδοστολισμένη βγήκε ἀπ' ἕνα χαμῶδε-
τρο τοῦ δρόμου.

Δὲν σὲ κοροΐδεψε τοῦ εἶπε, οὔτε σένα οὔτε τὸν ἀδερφὸ σου,
εἶναι καιρὸς νά σὲς ἐξηγήσω τὰ πράγματα. Ἡ δυὸ μαργα-
ρίτες δὲν ἦτον ἀληθινὰ λούλουδα, ἦτον σεις οἱ δύο, τὰ νειάτα
σας, τὰ δικὰ σου Λόντρου τὰ πέρασε μέ χαρὲς καί εὐτυχίης
τὰ δικὰ σου Λαμπέρ τὰ ἤρπασε γιά νά μακραθῶνε χωρὶς νά
τὰ χαρῆς καί δὲν ἔχεις τοῦλάχιστον ἐκεῖνο ποῦ μένει στὸν ἀ-
δελφὸ σου: τὴν ἐνθύμησιν τῆς εὐτυχίης.
(Catulle Mandés)

Εἰρήνη Νικολαΐδου

Ἡ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟΤΗΣ

Ἡ κληρονομικότης δὲν ὑπάρχει, ἡ μάλλον διὰ νά μὴ ἐπι-
σῶν τὸς ἐμπαιγμούς τῶν φυσιολόγων, πρέπει νά κἀνω-
μεν ὡς νά μὴν ὑπῆρχεν. Ὅτι ὁ υἱὸς ὁμοιάζει κατ' ἕνα ἢ κατ'
ἄλλον τρόπον μέ τὸν πατέρα ἢ μέ τὸν πάππον τοῦ ἢ μέ
τοὺς προγόνους του, τὸ πρᾶγμα εἶναι βέβαιον, καί δὲν εἶναι
ἀνάγκη νά εἶναι τις μέγας σοφὸς διὰ νά ἀντιληφθῇ τὴν ἀλή-
θειαν αὐτήν. Εἶναι ἐπίσης βέβαιον, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὅταν γεν-
νᾶται φέρει χαρακτηριστικὰ τινὰ τοῦ προσώπου εὐμορφῆς ἢ
ἔνστικτα καλὰ ἢ κακὰ τῶν γονέων του. Οἱ φυσιολογισταὶ ἄς
μελετοῦν, ἄς ταξινομοῦν, ἄς τιτολοροῦν ὡς θέλουσιν τὰς ὁμοιό-
τητας ταύτας καί ἄς ἀναζητοῦν ἐν αὐταῖς τοῦς νόμους καί τὰς
αἰτίας. Διὰ τούτου εὐεργετοῦν τὴν ἐπιστήμην καί τελειοποι-
οῦνται εἰς τὸ ἔργον των.

Ἄλλὰ διὰ τοὺς κοινούς ἄνθρώπους, τοὺς ὑποχρεωμένους νά
ἐφαρμοζοῦν τὸ σοφὸν ρητὸν «Νὰ ζῆ τις πρῶτον καί ἔπειτα
νὰ φιλοσοφῇ», τὸ καλλίτερον εἶναι νά μὴ στηρίζωνται εἰς τοὺς
προβληματικούς αὐτοὺς νόμους, περὶ τῶν ὁποίων καί αὐτὴ ἡ
προσδεύσασα ἐπιστήμη δὲν ἔχει ἢ ἀνεπαρκεστάτας βλέψεις.

Ἴδου αἴφνης μία κόρη, ἦτις διότι ἐγεννήθη ἀπὸ μητέρα δι-
εφθαρμένην, ἔχει καί αὐτὴ τὰ αὐτὰ μέ ἐκείνην ἔνστικτα. Νο-
μίζετε ὅτι εἶναι φρόνιμον νά τῆς εἴπωμεν: Καὶμένο παιδί, κατὰ
τοῦ; νόμους τῆς κληρονομικότητος εἶται καταδικασμένον νά
γίνῃς κακὸς ἄνθρωπος. Τὸ αἷμα σου εἶναι μολυσμένον καί σοῦ
εἶναι ἀδύνατον νά ἀποφύγῃς τὸ μοιραῖον τέλος.

Ὅχι μόνον τοικύτη ἀπαισία βλασφημία δὲν πρέπει νά λεχθῇ
ποτε εἰς τὸ ἀθῶον θῆμα, ἀλλ' ἂν καί κατὰ μοιραῖαν σύμπτω-
σιν ἀντιληφθῇ τῶν περὶ αὐτήν, πρέπει νά σπεύσῃ τις νά δια-
σκεδάσῃ πάντα φόβον τῆς, πείθων αὐτήν, ὅτι οὐδὲν ἀβεβαιο-
τερον τῆς ἐπιπερδείας τῆς κληρονομικότητος ἐπὶ προσώπων,
τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς ἠθέλησεν ἐλεύθερα καί ὑπεύθυνα τῶν πράξεών
των. Μήπως ἡ μήτηρ τῆς μητρὸς σου δὲν ἦτο ἡ ἐντιμότερα
τῶν γυναικῶν, μήπως ὁ πατήρ σου δὲν ὑπῆρξεν ὁ ἀριστος τῶν
ἀνθρώπων; Διὰ τί λοιπὸν δὲν θὰ κληρονομήσῃς ἀπὸ τὸν πα-
τέρα σου μάλλον ἢ ἀπὸ τὴν μάμμην σου, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν οὐ-
δὲν ἐκληρονόμησεν ἡ μήτηρ σου;

Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι οὐδεὶς εἰξεύρει ἐκ τῶν προτέρων, πρὸς

ποῖον θὰ δικαιώσῃ ἠθικῶς τὸ γεννώμενον μικρόν. Τὸ αἷμα τὸ
ὁποῖον εἶς εἰς τὰς φλέβας του ἀποτελεῖται ἀπὸ μυριάδας καί
μυριάδας σταγόνας. Πόσαι ἀρὰ γε μεταξὺ αὐτῶν κίνησιν εἰς
τοῦτον ἢ ἐκεῖνον ἐκ τῶν προγόνων; Τοῦτο εἶναι μυστήριον, τὸ
ὁποῖον ἡ φύσις φυλάττει ζηλοτύπως καί τὸ ὁποῖον εἶναι ἀμ-
φιβολον, ἐὰν θὰ κατορθώσῃ τις νά τῆς ἀποσπάσῃ ἐντελῶς.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἰξεύρομεν ὅλοι ἐκ βεβασίας καί ἀσφαλούς
ἐπιστήμης εἶναι, ὅτι ἕκαστος ἄνθρωπος γεννᾶται κατὰ μέγα
μέρος, κύριος τῆς τύχης του εἰξεύρομεν ἐπίσης, ὅτι ἐπιπορὴν
ἐπὶ τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου μεγίστην ἐξασκεῖ ὅχι τὸσον ἡ κλη-
ρονομικότης, ὅσον ὁ κύκλος εἰς τὸν ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος ἀνατρέ-
φεται καί ζῆ.

Εἰξεύρετε δὲ διατὶ συχνὰ συμβαίνει, ὥστε αἱ κακαὶ μητέ-
ρες νά γεννώσιν κακὰς θυγατέρας; Διότι τὸ κακὸν παράδειγμα
τῆς μητρὸς ἐπηρεάζει πολὺ περισσότερο τὸ τέκνον, ἀπὸ τὸ
μολυσμένον αὐτῆς αἷμα. Ὅσακις δὲ μήτηρ ἐλαφρῶν ἠθῶν συ-
νέπεσε νά ἀνατρέψῃ τὴν κόρην τῆς μακρᾶν τῆς, ὡς ἐπὶ τὸ
πλεῖστον ἡ τελευταία αὐτῆς ἔγινεν ἐντιμος καί ἀξιόλογος γυνή.

Μὴν ἀτχολῆσθε λοιπὸν τὸσον, ὦ σοφοί, περὶ τῶν συστατι-
κῶν τοῦ αἵματος, τὸ ὁποῖον διοχετεύετε εἰς τὰς φλέβας τῶν
νέων γενεῶν, ὅσον περὶ τῶν συστατικῶν τῆς ἀτμοσφαιρας, ἐν
τῷ μέσῳ τῆς ὁποιᾶς ζοῦν. Τὸ παιδί ὁμοιάζει πρὸς τὸν κόκκον
τοῦ σίτου, ὁ ὁποῖος τυχαίως ἐρίφθη εἰς γόνιμον ἢ εἰς ἀγονον
ἔδαφος, καί τὸ ὁποῖον αὐξάνει πλούσιον εἰς χυμούς ἢ ἀσθενη-
κόν, χωρὶς νά εἶναι ὑπεύθυνον οὔτε διὰ τὴν εὐεξίαν του, οὔτε
διὰ τὴν ἀθλιότητά του.

Τὸν ἀέρα, τὸν ὁποῖον ἀναπνέει, τὸν κατασκευάζει ὁ οἶκος,
δηλαδὴ ἡ μήτηρ καί ὁ πατήρ καί οἱ οἰκεῖοι διὰ τοῦ παραδείγ-
ματος καί τῆς διαγωγῆς των. Ἐὰν εἶναι καλοί, τὸ μικρόν
ἐσῶθη. Ἄλλὰ καί ὅταν δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν νά εἶναι τοι-
οῦτοι, ἄς μὴ ἐμπνέουν τοῦλάχιστον εἰς τὴν νεότητά τὴν ιδέαν
τοῦ μοιραίου. Τὸ μοιραῖον ἀνήκει μόνον εἰς λαούς, οἱ ὁποῖοι
δὲν θέλουσιν νά μοιρήσων, ἵνα γίνων καλλίτεροι ἀπὸ ὅ, τι εἶ-
ναι. Διὰ τὸν λοιπὸν κόσμον μοιραῖον δὲν ὑπάρχει, ἀλλ' οὔτε
πρέπει νά ὑπάρχῃ. Δὲν θέλω νά μελετᾷ τὸ παιδί τί ἦτο ὁ πα-
τήρ καί τί ὁ πάππος του, καί ἐὰν μοιραίως θὰ ὁμοιάσῃ τοῦ-
τον ἢ ἐκεῖνον. Θέλω νά εἰξεύρῃ, ὅτι ἕκαστος εἶναι καί γίνετα
ὅ, τι θέλει, καί, ὅτι ἔγινε τοιοῦτος, διότι τοιοῦτοτρόπως ἠέ-
λησε.

Ἴδου ποίας ιδέας πρέπει νά ριζώνετε εἰς τὸν νοῦν τῶν παι-
διῶν σας, ὅσοι ἔχετε τοιαῦτα ἀδιαφοροῦντες ἂν ὑπὸ φιλοσοφι-
κὴν ἔποψιν εἶναι ἀληθεῖς ἢ ψευδεῖς. *Primo vivere deinde
philosophari.*

Μαριάνθη Ἡλιοπούλου

ΑΙ ΟΙΚΙΑΙ ΜΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΘΕΡΟΣ

Ἡ ἀνοιξὶς καί τὸ φθινόπωρον εἶναι αἱ δύο ἐπίσημοι περίο-
δοι τοῦ ἔτους, κατ' ἄς πᾶσα οἰκοδόσποινα, ὅσον πλούσια καί
ἂν εἶναι, ἀνάγκη αὐτοπροσώπως νά ἐπιβλέψῃ εἰς τὴν τακτο-
ποίησιν τῶν ἐπιπλῶν, ἐνδύματων καί σκευῶν τοῦ οἴκου. Εἶναι
αἱ ἐποχαὶ κατ' ἄς ἡ οἰκία ἀλλάζει, οὕτως εἰπεῖν ἐνδυμα. Τῶρα
γίνετα θερινή, τὸν Ὀκτώμβριον χειμερινή. Τῶρα γυμνοῦται
ἀπὸ τὰ θερμὰ μάλλινα ἐνδύματά τῆς καί τὰ θερμοφόρα σκευῆ
τῆς, τότε ἐνδύετα καί περιβάλλετα αὐτά. Τῶρα προετοιμά-
ζετα διὰ τὰ καθημερινὰ λουτρά τῆς, διὰ τὰ κατ' ὄλην τὴν

ἡμέραν καί τὴν νύκτα ἀναπεπταμένα παράθυρα, διὰ τὴν
ζωὴν τέλος τῶν κινικῶν κουκέτων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἡ προετα-
τευτικὴ στέγη τῆς μᾶς σώζει, ἐνῶ τὴν χειμῶνα ὅλως τὸν ἀν-
τίθετον ἐξυπηρετεῖ σκοπὸν

Εἶναι ἡ μεγάλη καί δυσκολωτάτη τέχνη νά εἰξεύρῃ τις συ-
στηματικῶς καί μεθοδικῶς νά ἐπιβίρῃ τὴν μεταβολὴν ταύ-
την εἰς τὴν οἰκίαν. Πολλὰ οἰκοδόσποινα τὸσον ὀλίγον ἐνο-
οῦν καί τοὺς ὑγεινοὺς λόγους καί τοὺς οἰκονομικούς καί τοὺς
τῆς εὐμαρείας καί ἀνέσεως, τοὺς ἐπιβλάλλοντας τὴν ἀλλαγὴν
ταύτην, ὥστε χειμῶνα καί θέρος ἡ οἰκία των τὴν αὐτὴν πα-
ρουσιάζει μορφήν, τὴν αὐτὴν στερεότυπον ἐπιπλῶσιν καί δια-
σκευήν.

Ἡ τοικύτη συνήθεια πρῶτιστα εἶναι ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν ὑ-
γείαν. Οἱ τάπητες, τὰ μάλλινα παρκαπετάσματα, τὰ μάλλινα
ἐπιπλα ἐν γένει γίνονται διὰ τοὺς θερινούς μῆνας ἐπὶ τὰ μικρο-
βιούχου κοινороῦ. Ἐντεθῆεν ὁ ἀήρ τῆς οἰκίας εἶναι πάντοτε
μολυσμένος, ἡ ἀτμοσφαιρα βρεθεῖ καί πνιγερὰ, καί ἡ διὰ τῶν
μαλλίων εἰδῶν συγκρατουμένη θερμότης ἀποβαίνει ἀφόρητος.
Τὸ δάπεδον καίε ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς διότι οἱ μάλλινοι τά-
πητες τὸ θερμίζουν. Ὁ ἐξω πνέων ζωογόνος ἀήρ δὲν κυκλο-
φορεῖ ἐλευθέρως διότι τὰ μάλλινα παρκαπετάσματα, κακοὶ τοῦ
ἀέρος ἀγωγοί. ἐμποδίζουσιν τὴν ἀνετον αὐτοῦ κυκλοφορίαν. Τὰ
ἐπιπλα καί αὐτὰ καίουν, καί οὕτω ἡ θερμότης μᾶς καταδιώ-
κει παντοῦ, μάλιστα ἀφόρητος, δικθέτουσιν ἡμᾶς ἀνικρῶς καί
δυσχερῆτως

Αἱ ἀγνοοῦσται τοὺς σπουδαιοτάτους τούτους τῆς ὑγεινῆς λό-
γους, ὄφρην νά ἔχουν ὑπ' ὄψει των τοὺς οἰκονομικούς τοῦ-
λάχιστον, καί ἐὰν ὡς συνήθως συμβαίνει, ἀγαπῶσιν τὰ πρᾶγ-
ματὰ των περισσότερο ἀπὸ τὸν ἐξυτὸν των, χάριν τοῦλάχισ-
στον ἐκείνων νά μὴ ἀμελοῦν τὴν θερινὴν τῆς οἰκίας των τρο-
ποποίησιν. Ἐὰν τὰ εἰς τὴν σκόνην μικροβία καταβάλλουσι
τὸν τόσῳ ἰσχυρὸν τοῦ ἀνθρώπου ὄργανισμὸν, βεβασίως εὐκολώ-
τερον καταστρέφουν αὐτὰ τὰ ἐπιπλα καί τοὺς τάπητας καί
τὰ παρκαπετάσματα, ἐν οἷς ἰδρῶσιν καί τὰς φωλιάς των. Οὕτω
τάπητες, τὸν ὁποῖον ἀφίνομεν καί κατὰ τοὺς θερινούς μῆνας ἐ-
στρωμένον καταστρέφεται ἀκριβῶς ὅχι εἰς τὸ ἥμισυ, ἀλλὰ εἰς
τὰ τρία τέταρτα τοῦ χρόνου, κατ' ὄν ἤθελε διατηρηθῇ, ἐὰν
τὸ θέρος ἐξεστράνετο. Ἀφίνομεν ὅτι ἐξ μῆνας εἰς τὸ ἔτος δὲν
πατεῖται, δὲν εἶναι τενωμένους, ὥστε νά χαλαροῦται, καί νά
φθειρηται. Ἄλλὰ καί δὲν τρώγεται, δὲν ἀρχνίζεται ἀπὸ τὰ
φθοροποιὰ ἐντομα, τὰ ὁποῖα ἰδίᾳ τοὺς θερινούς μῆνας ἀνα-
πτύσσονται καί ζοῦν. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καί διὰ τὰ μάλλινα
παρκαπετάσματα καί διὰ τὰ μάλλινα ἐπιπλα, τὰ ὁποῖα δὲν
δυναμέθα βέβαια νά κλείσωμεν εἰς ἀποθήκας, ἀλλὰ τοῦλάχισ-
στον κατ' ὄλους τοὺς θερινούς μῆνας σκεπάζομεν μέ λινστο-
λάς, καί συχνότατα ἀπεκδύομεν ἵνα τὰ ξεσκονίσωμεν, ἀερί-
σωμεν καί πάλιν τὰ σκεπάζωμεν. Τὰ μάλλινα παρκαπετά-
σματα καταβιβάζομεν, ξεσκονίζομεν καί φυλάττομεν, ἀρκού-
μεθα δὲ εἰς τριχαπτῶτά ἢ στόρια, τὰ ὁποῖα τὸσον καλὰ μᾶς
προφυλάττουν ἀπὸ τὴν ἀνηλιχίν. Προκειμένου τῶρα περὶ ἀνε-
σεως καί εὐμαρείας νομίζομεν ὅτι ὅλα τὰ μάλλινα πράγματα,
ἀπὸ τὰ στρώματα τῶν κρεββατιῶν μᾶς ἕως εἰς τὰ ἐπανωφόρια
μᾶς ἔπρεπε νά φυλάττωνται ὅλους τοὺς θερινούς μῆνας. Διὰ
κλίμα ὡς τὸ ἰδικόν μας, τὸ μαλλὶ τὸ θέρος ἔπρεπε νά εἶναι εἰς
διαρκῆ ἐξορίαν καταδικατημένον, νά πλεῶμεν δέ, νά ζῶμεν κυ-

ριολεκτικῶς εἰς τὸ λινόν.

Ἡ καλὴ λοιπὸν οἰκοδόσποινα εὐθὺς ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Μαΐου, θέτει εἰς ἐνέργειαν τὰς ὑπηρετρίας της—ἐν ἔχρη τοιαύταις, —ἐκυτὴν, ἐὰν ἔχη τὴν καλὴν συνήθειαν νὰ ἐργάζεται μόνη. Καὶ πρῶτον κάτω τὰ περπατάσματα. Ἐν καλὸν τίναγμα, ἐν γενναῖον βούρτσισμα, μίαν πλουσίαν δόσιν νεφθαλίνης καὶ πεπεριού εἰς τὸ δίπλωμα, εἰ τύλιγμα εἰς λινάτσαν καὶ φύλλαγμα εἰς καλῶς ξησκονισμένον κιβώτιον. Ἡ πρώτη ἡμέρα διὰ τὰ παραπετάσματα κ' φθάνει. Ἡ ἐπαύριον διὰ τοὺς τάπητας. Ὅλους ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, ἀπὸ τοὺς καρφωτοὺς μέχρι τῶν πρὸ τῶν κλινῶν καὶ σοφάδων κινητῶν καὶ τῶν ἀπὸ τῶν τοίχων ἀνηρητημένων. Κτύπημα εἰς τὸ ὑπαιθρον ἀπὸ ἀνδρὰς μὲ δύναμιν. Πλύσιμον εἰς τὴν θάλασσαν, ἐὰν εἶνε ἐγγύριοι καὶ ἀντέχουν εἰς τοὺς χρωματισμοὺς· δίπλωμα τακτικὸν μὲ γενναῖαν καὶ πάλιν δόσιν νεφθαλίνης—ἦν εὐρίσκει τις εἰς ὄλα τὰ φαρμακεῖα—πιπεριού, τύλιγμα εἰς λινάτσαν καὶ φύλλαγμα. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν γενναῖον τίναγμα τῶν ἐπίπλων, ὀλίγην σκόνιν ἔντομορροθῆρον εἰς τὰς γωνίας καὶ τὰς σχισμάδας των καὶ σκέπασμα μὲ τὰς καθαρὰς καὶ ὀλίγον κολαρισμένας λινστολάς των. Ἐπειτα τὰ μάλλινα στρώματα καὶ τὰ μάλλινα σκεπάσματα. Κτύπημα καλόν, ξησκόνισμα, ὀλίγον πιπέρι, διότι ἡ νεφθαλίνη διατηρεῖ πολὺν καιρὸν τὴν δυσάρεστον ὀσμὴν, καὶ φύλλαγμα εἰς μέγαν σάνκον λινόν—τὸν ὁποῖον καὶ διὰ τὰς μετακομίσεις πᾶσα οἰκοδόσποινα πρέπει νὰ ἔχη μεταξὺ τῶν χρησίμων εἰδῶν τοῦ οἴκου.

Καὶ τελευταῖον τὰ μάλλινα φορέματα, ἐπανωφόρια, γουναρικά, ἀνδρικά φορέματα, ὄλα αὐτὰ πάλιν καλὰ κτυπημένα, καὶ βουρτσισμένα, μὲ πολλὴν καμφορὰν καὶ πιπέρι σκεπασμένα καὶ φυλαγμένα. Τὰ μάλλινα ἐσώρρουχα καὶ περικνημίδες ἅς φυλάττωνται μὲ τὰ βαμβάκερὰ ἀνάμικτα Σπανίως τότε ἀναπτύσσεται εἰς αὐτὰ τὸ ἐριφάγον ἔντομον. Τοὺς θερινοὺς μῆνας κρύπτετε ἐπίσης, ὄλα τὰ μικρὰ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν κομψοτεχνήματα, τὰ ὁποῖα σκονίζονται, ἀποχωματίζονται καὶ καταστρέφονται.

Καὶ τὰς ἐπὶ τῶν τοίχων εἰκόνας πολλὰς οἰκοδόσποινα ἰσκαπέζουσι, διότι αἱ μυῖαι καὶ τὰ ἄλλα ζώδια τὰς καταστρέφουσι. Ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερα ἐπιπλά καὶ πράγματα εἰς τὸ μέσον, συχνὸν πλύσιμον τοῦ δαπέδου, τὸ ὁποῖον καὶ δροσιζει καὶ φονεὺς τὰ ἔντομα, τὰ τόσα ἐνοχλητικὰ. Οἱ ψύλλοι, οἱ κορζοί, οἱ κώνωπες εὐρίσκουν βέβαιον θάνατον εἰς τὸ τακτικὸν πλύσιμον εἰς τὴν καθαριότητα. Ἐὰν ἡ οἰκία εἰς τὴν ὁποῖαν κατοικεῖτε εἶναι παλαιὰ ἢ ἔχει κορζοὺς βράζετε στύψιν, δένετε εἰς τὸ ἄκρον τῆς ξησκονίστρας σας σπόγγον, βρέχετε αὐτὸν εἰς τὸ στυπτόνερρον καὶ πλύνετε τοίχους, χαρμίδας, ρωγάς. Φονεὺς ἄλλαν θάστωσ τὰ ὡὰ καὶ οὕτω ὁ πολυπλασιασμός ματαιοῦται. Ὑδωρ καὶ ἀήρ ἅς εἶναι τὰ θερινὰ σας σύμβολα τόσον διὰ τὸ σῶμα, ὅσον καὶ διὰ τὴν οἰκίαν καὶ τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ ἐπιπλά καὶ τὰ σκεύη σας.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

Ἀθηνᾶ Σιγανοῦ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Α. Ρ. Βόνιτσαν ἐπιστολὴ μετὰ χρημάτων δὲν ἐλήφθη.—Καν Ε. Ε. Δ Φολέγανδρον ἀμφοτέροι συνδρομαὶ ἐλήφθησαν ἀπέριους εὐχαριστίας.—Καν Ε. Δ. Σιλίστριαν. Συνδρομήτοια ἐνεγράφητε φύλλα ἀπεστάλησαν χρήματα στείλετε ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς

διὰ τοκομεριδίου Ἐθνικῆς τραπέζης τῆς Ἑλλάδος.—Καν Ε. Σ. Βάρναν Νεαί συνδρομήτρια ἐνεγράφησαν ἀποδείξεις ἀπεστάλησαν.—Καν Ε. Μ. Λαμίαν. Συνδρομή σας ἐλήφθη πολλὰς εὐχαριστίας.—Καν Γ. Πρωτοπαπᾶ Δραχμάνιον ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν.—Καν Π. Χ. Σορόκαν. Συνδρομή κ. Α. Π. ἐλήφθη πολλὰς εὐχαριστίας.—Καν Α. Μ. Ὀδησσὸν φιλικὴ σας ἐπιστολὴ μετὰ χρημάτων ἐλήφθη ἀπέριους καὶ πολλὰς εὐχαριστίας προσεχῶς γράφομεν.—Κου Α. Χ. Π. Γ. Χ. Π. Σμύρνην. Ἐνεκεν εὐνοήτων λόγων εἶχε ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἀνασταλὴ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου ἤδη ἐξακολουθοῦμεν.—Καν Α. Α. Μίνια χρήματα ἐλήφθησαν πολλὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς σας πάντοτε ὑπὲρ τῆς Ἐφημερίδος μας φροντίδας.—Καν Στ. Β. Ἀλεξάνδρειαν φρ. 75 ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν, συμμορφούμεθα ὀδηγίας σας.—Καν Μ. Σ. Βιέννην. Συνδρομή σας ἐλήφθη διευθύνσεις μετεβλήθη κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας εὐχαριστοῦμεν.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Μακαρόνια Παστίτσο. Βράζετε τὰ μακαρόνια σας μετρίως ἐντὸς ζωμοῦ κρέατος. Ἰδιαιτέρως κοκκινίζετε καὶ ψήνετε μὲ ἄφθονον ντομάταν τὸν κημᾶν σας, ὁ ὁποῖος οὕτω μένει μὲ πολλὴν σάλτσαν καὶ μαλακός. Βράζετε χωριστὰ καὶ ἐν μισθὸν βόειον, τὸ ὁποῖον καθαρίζετε καὶ κόπτετε εἰς φέτας. Ἀποσταλάζετε καλὰ εἰς τὸ τρυπητὸν τὰ μακαρόνια σας, στρώνετε μέσα εἰς βαθουλὴν φόρμαν βουτυρομένην ἢ εἰς μικρὸν τετζεράκι τὰ φύλλα σας, τὰ ὁποῖα ἀγοράζετε ἀπὸ τὸ ζαχαροπλαστεῖον, ἐὰν δὲν εἰξέυρετε νὰ τὰ κατασκευάζητε ψιλὰ. Ἐχετε ζύσει ἰδιαιτέρως ἄρκετὸν τυρὶ παρμεζάνας καὶ κεφαλοτύρι. Θέτετε τότε ἐντὸς μεγάλῃς σουπιέρας τὰ μακαρόνια σας. Χύνετε μέσα αὐτὰ τὸ ζυσμένον τυρὶ σας, τὸν κημᾶν μὲ ὄλην τὴν ἄπο ντομάταν σάλτσαν του, τὸ μυαλὸν κομμένον εἰς λεπτὰς φέτας καὶ κτυπάτε καὶ 8—10 αὐγά, τὰ ὁποῖα χύνετε ἐπίσης. Ἀναμιγνύετε ὄλα αὐτὰ καλὰ, καὶ κενόνετε τὸ μίγμα σας μέσα εἰς τὴν μὲ φύλλα στρωμένην φόρμαν σας. Καίεται ἄρκετὸν βούτυρον. τὸ χύνεται ἐπ' αὐτῶν, σκεπάζετε μὲ φύλλα βουτυρόνετε αὐτὰ ἄνωθεν καὶ τὰ στέλλετε εἰς τὸν φούρνον. Ὅταν κοκκινήσῃ καλὰ εἶναι ἔτοιμον. Τὸ ἐξάγετε ἐκ τῆς φόρμας καὶ σερβίρετε. Εἶναι θαυμάσιον.

Παστίτσιο μὲ πουλάκια. Ἐχετε πιτσουνάκια ἢ τσίχλαις παχειαῖς. Τὰς καθαρίζετε ἀφαιρεῖτε τὰ ἐντόσθια καὶ τὰς κοκκινίζετε μὲ βούτυρον. Ἐπειτα τὰ ψήνετε ὁλόκληρα μὲ ὀλίγην ντομάταν καὶ τὰ ἀφίνετε μὲ τὴν σάλτσαν των. Βράζετε ἰδιαιτέρως εἰς γάλα ἢ καὶ εἰς νερὸν μακαρόνια σπαγγέτον ἢ χονδρὸν φιδέ καὶ ἀποσταλάζετε. Ἐύετε τυρὶ παρμεζάνας. Κτυπάτε 5—6 αὐγά, τὰ ἀνακατόνετε μὲ τὸν φιδέ σας, καὶ μὲ τὴν σάλτσαν τῶν πουλιῶν καὶ μὲ τὸ τυρὶ. Θέτετε μέσα εἰς φόρμαν ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ἀφίνουσι εἰς τὸ μέσον κενόν. Λαμβάνετε τότε ἀνά ἐν τὰ πουλάκια καὶ τὰ τοποθετεῖτε ἐκ διαλειμάτων ὀρθὰ εἰς τὸ μεταξύ τοῦ φιδέ. Οὕτω ἐὰν ἡ φόρμα σας δὲν εἶναι πολὺ μικρὰ, τοποθετεῖτε 6—7 τὰ ὁποῖα πανταχόθεν σκεπάζονται ἀπὸ φιδέ, πλην τῶν μικρῶν κεφαλῶν των. Τὰ καίετε μὲ βούτυρον καὶ τὰ βάζετε δι' ὀλίγα λεπτὰ εἰς τὸν φούρνον.

Τὴν περελθοῦσαν Κυριακὴν ἤρχισαν αἱ ἐξετάσεις εἰς τὸ Παρθεναγωγεῖον τῆς κ. Βελῆ, διὰ τῶν μαθημάτων τῆς Γυμναστικῆς, ὀδικῆς καὶ ὀργανικῆς μουσικῆς.

Τὸ ὑπὸ πάντας τοὺς ὅρους καὶ παιδαγωγικοὺς κανόνες λειτουργοῦν σχολεῖον τοῦτο ἀνεδείχθη ἐφάμιλλον τῶν ἄλλων σχολείων τῆς πόλεως μας, κατὰ τὸ μάθημα τῆς γυμναστικῆς ἦν ἐδίδαξεν ἡ Δις Παικιδάχρου. Αἱ ἐξετάσεις εἰς τὰ λοιπὰ μαθήματα διεξαχθεῖσαι δι' ὅλης τῆς ἐβδομάδος ἀνεδείξαν τὴν ἐργασίαν τῶν μαθητριῶν, ἱκανοποιήσασαν πληρέστατα, τοὺς τε κκ. Καθηγητάς, διδασκάλισσας καὶ τὴν ἐπὶ παιδαγωγικῇ ἱκανότητι διακρινομένην κ. Βελῆ.

Ἡ κ. διευθόντρια ἐδέχθη ἐν τέλει τὰ συγχαρητήρια τῶν γονέων.